

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085654160/facsimile.pdf (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Grunde i Sejrherrenes Favør maa gaa med i Løbet, paa samme Maade som Kolonier, Tyskland har erhvervet med samme Ret som alle andre Stater. Og paa den anden Side vægrer eller krymper man sig i hvert Fald ved at anvende »Folkenes Selvbestemmelsesret« til Gunst for Tyskland, saa at de tyske Østrigere kan blive optagne i det tyske Rige. Og dette Rige skal forvandles fra et selvstændigt politisk Samfund, der ud fra egne Synspunkter kunde varetage egne Interesser, til en aaben Arbejdsplads, hvor en værgeløs Befolkning skal trælle i andre Staters økonomiske og politiske Interesse. For at rydde op med Rode Tysklands Militarisme, som den havde udviklet sig i moderne Tid, skal det forbydes Tyskerne at opretholde den almindelige Værnepligt, og medens de sejrende Nationer forbeholder sig deres militære Standpunkter, reduceres tysk Hærmagt til en Politistyrke, der højst kan tjene det Formaal at opretholde Ordenen indad til, og som befinder sig under permanent Kontrol af den som »Folkenes Forbund« forklædte Entente . . .

At Tyskerne ved Wilson-Springet af Oktober 1918 ikke blot knækkede baade Arme og Ben, men paadrog sig en betænkelig Hjernerystelse, turde lige fra første Færd af have været mangan udenforstaaende lagttager klart.

Store Mængder af Øjeblikkets Tyskere synes endnu langt fra at have overskuet Ulykken i dens

fulde Omfang, men kun at være optagne af Harme over, at den øvrige Verdens Samariter ingenlunde iler den tilskadekomne til Hjælp, men snarere vender sig bort fra ham med et: Du ligger paa dine Gerninger! De forstaar heller ikke, at Ententens Folk ignorerer de ivrigt fremførte tyske Udkast til Udformning af »Folkenes Forbund«, der fra Oktoberkapitulationen at regne propaganderedes, ikke uden Understregning af, at først, naar Tyskerne kom med til praktisk at uddybe den store Tanke, kunde der blive noget rigtigt ud af den.

Der var heri noget af den naive Selvglæde og Selvovervurdering, der unægtelig er et generende Træk i tysk Karakter, og som altsaa viste sig ypperligt at have overlevet Ødelæggelsen af Militarismen, der naturligvis fremstilledes som Fader ogsaa til *denne* nationale Svaghed. Den er tværtimod paa ingen Maade karakteristisk for Militarismen. De »før-militaristiske« tyske Aandsheroer saavel som den sidste Menneskealders antimilitaristiske Forretningsmænd har i rigt Maal gennem »überschwänglich« Fremhæven af tysk Geni, Intelligens og Forretningsdygtighed, kompromitteret tysk Aand overfor den øvrige Verden. Ja selv efter skærpede Vaabenstilstandsbetingelser af den mest ydmygende Art, under de tyske Regeringers store Nød og Kvide med blot at holde Orden i eget Hus og dæmme op for Udsigterne til snarlig Hungersnød skrev den nye Tids Social-